

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. София, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11425** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. С., срещу Ревизионен акт № Р-22221019006308-091-001 от 19.06.2020г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 1358/03.09. 2020г. на директора на дирекция „ОДОП“-С..

В жалбата се твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят счита, че неоснователно е отказано право на данъчен кредит, като излага доводи, че доставчиците са регистрирани по ЗДДС лица, издали са данъчни фактури за доставките, с които е начислен данък, фактурите са включени в отчетните регистри по ЗДДС на доставчиците, а полученото по доставките е вложено в дейността на дружеството. Изтъква, че за доставките са налице множество и преки доказателства, в това число за извършените разплащания. Твърди се, че дружеството притежава оригинали на фактурите, по които са приспаднали данъчен кредит, поради което неправилно и необосновано е отказано правото на приспадане. По изложените съображения моли за отмяна на ревизионния акт. В с.з. жалбоподателят не се представлява.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, представляван от юрк. А., оспорва жалбата, моли за потвърждаване на РА и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019006308-020-001/ 30.09.2019 г., издадена от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директора на ТД на НАП С.. Със ЗВР е възложена ревизия за установяване задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди 01.08.2017 - 31.08.2019 г. Заповедта е връчена по електронен път на 11.10.2019 г. и е изменена със Заповед №Р-22221019006308-020-002/06.01.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019006308-092-001/30.03.2020 г., срещу който не е подадено възражение.

Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22221019006308-091-001/19.06.2020 г., издаден от Х. Б. М. - възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., определена за ръководител на ревизията. С РА са извършени корекции на декларираните от дружеството резултати по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, като са определени резултати за ревизираните периоди – ДДС за внасяне в размер на 363 099.69 лв. и съответните лихви в размер на 67 525.04 лв., при деклариран данък за възстановяване в размер на 1 163.68 лв. РА е връчен електронно на 22.06.2020 г.

Срещу РА дружеството е подало до директора на Дирекция „ОДОП“ жалба, съответно с вх. №53-06-5778/06.07.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1037/09.07.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., която решаващият орган е приел за неоснователна. С Решение № 1358/03.09.2020г. Е. С. П., на длъжност заместник-директор на дирекция „ОДОП“, действаща в качеството на директор на дирекция „ОДОП“ при условията на заместване, съгласно Заповед № 930/20.11.2017г. на изпълнителния директор на НАП във вр. със Заповед №7387/24.08.2020г., е потвърдила изцяло РА. Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено на лицето по електронен път на 14.09.2020г.

Предприетите от ревизиращите органи процесуални действия и направените от тях констатации и изводи са следните:

На дружеството е връчено по електронен път Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, изх. №Р-22221019006308-042-001/03.10.2019 г., като в определения за това срок, а и впоследствие - до приключване на ревизията не са представени документи, нито обяснения и справки. Посетен е адресът на ревизираното лице, за което е съставен Протокол №1596537/10.01.2020 г. , като е установено, че на адреса се намира магазин, стопанисван от [фирма], съответно не е намерен управител, представляващ или упълномощено лице за контакт с приходната администрация.

В хода на ревизионното производство са извършени и насрещни проверки на шест дружества, по издадените от които фактури [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит. Изготвени и връчени са искания за представяне на документи и писмени обяснения на [фирма] и БАНКА ДСК.

Доколкото не са ангажирани документи в отговор на връченото ИПДПОЗЛ и дружеството не е открито на декларирания адрес, органите по приходите са

определили резултатите за ревизираните периоди на база наличните данни в информационната система на НАП и установеното при извършените насрещни проверки на доставчици на [фирма].

Констатирани са, че в дневниците за покупки и продажби дружеството е декларирало вътреобщностни придобивания /В./ и получени доставки по чл. 82 ал. 2 -5 от ЗДДС от A. d.o.o., VIN SI38223309, F. KGaA, VIN DE125915122, H. B. G., VIN HU26900900, J. G., VIN DE223685031, M. B. B.V., VIN NL808931015B01, N. D. G. & Co., VIN DE146893578, S. M. G., VIN DE147166851 и S. B. G. & co KG, VIN HU26911584. При извършена проверка са установили, че тези дружества са с валидни номера. Приели са, че така декларираните В. не са реално съществени, т. к. липсват първични счетоводни документи и протоколи по чл. 117 от ЗДДС.

В хода на извършените насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са изготвени ИПДПОЗЛ, връчени по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване управителите им, представляващи или упълномощени лица на декларираните адреси за кореспонденция. Нито един от тях не е представил изисканите му документи. От тези дружества са издадени фактури с предмет стоки, съобразно дневниците им за продажби, по които [фирма] е приспаднало данъчен кредит в размер общо на 270 477.14 лв. Установено е, че петте доставчика са били регистрирани по реда на ЗДДС през периодите, в които са издадени спорните фактури, като регистрацията им е прекратена по инициатива на органи по приходите в последващи данъчни периоди. Нито един от тях не е имал назначени работници по трудови правоотношения, нито е подал декларации, обр. 1 и обр. 6 за назначени по трудов или граждански договор. Многократно са издирвани, като поради неоткриването им всички документи са връчвани по чл. 32 от ДОПК. С изключение на [фирма], регистрирано по ЗДДС на 31.07.2007 г. и дерегистрирано на 22.06.2018 г., всички останали дружества са били регистрирани по ЗДДС за период, по-кратък от 12 месеца. Установено е, също така, че не са подали годишна данъчна декларация за 2018 г.

В тази връзка органите по приходите са отбелязали, че не са ангажирани доказателства за наличието на материални, технически и трудови ресурси, които са предпоставка за реалното осъществяване на спорните доставки, нито такива, удостоверяващи реалното получаване на стоки от [фирма]. Доставчиците не разполагат с търговски обекти, складове и активи. При проверка в дневниците им за покупки е установено, че не са отразили фактури с предмет наем. Не са представени и документи за транспортиране на стоките - фактури, товарителници, пътни листа. Доказателства за получаване на стоките по издадените от процесните доставчици фактури не са ангажирани и от ревизирания субект. При така установените обстоятелства с РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадените от петте дружества фактури в размер общо на 270 477.14 лв.

Поради непредставяне на изисканите документи от [фирма], както и неосигуряване на достъп до счетоводството му, ревизиращият екип е отказал правото на приспадане на данъчен кредит по всички останали фактури, включени в дневниците за покупки на дружеството за периодите, попадащи в обхвата на ревизията.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпване на задължителния

административен ред за обжалване на РА, поради което е допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила на ДОПК за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По съществува на правния спор:

За да се признае на получателя по облагаема доставка правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 от ЗДДС, следва кумулативно да са изпълнени две предпоставки - лицето да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и наличието на реално осъществена доставка на тези стоки или услуги.

Прилагайки общото правило за разпределяне на доказателствената тежест, установено в чл.154 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, в тежест на жалбоподателя е да установи по делото, че по спорните фактури са изпълнени както формалните, така и материалните предпоставки за упражняване на претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит. На жалбоподателя са дадени указания във връзка с тежестта на доказване и му е предоставена възможност за попълване на делото с доказателства, които иска да бъдат събрани. Въпреки това жалбоподателят не прояви никаква процесуална активност и не ангажира каквито и да било доказателства, а на практика поведението му сочи и пълна дезинтересираност от делото. С оглед на това съдът формира изводите си изцяло на материалите, събрани в ревизионното производство, при съобразяване последиците от недоказването на фактите и обстоятелствата, за които съответната страна носи тежестта на доказване. Основавайки се на тях, съдът намира, че органите по приходите законосъобразно са приели, че не са налице условията за признаване право на данъчен кредит на жалбоподателя.

На първо място, при липсата на представени фактури както от ревизираното лице, така и от доставчиците, не може да се приеме за доказано изпълнението на формалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит, а именно, че притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 ЗДДС. След като жалбоподателят не е представил на ревизиращите изрично изисканите му документи и след като не е бил открит на адреса за кореспонденция, който е и адрес по чл.8 от ДОПК, напълно обосновано и законосъобразно е приложена разпоредбата на чл.37, ал.4 ДОПК, според която в случай че субектът не представи изискани по реда на ал. 3 доказателства, органът по приходите може да приеме, че те не съществуват и преценява само събраните в производството доказателства. Тъй като фактурите, по които е упражнено право на данъчен кредит не са представени и в настоящото производство, съдът приема за недоказано, че дружеството – жалбоподател разполага със съответните данъчни документи. Липсата на фактурите пречатства възможността да бъде извършена проверка относно съответствието на тези документи с изискванията на чл.114 и чл.115 от ЗДДС, поради което следва да се приеме, че не е изпълнено първото условие за упражняване правото на данъчен кредит.

На следващо място, не е доказано и наличието на материалната предпоставка за

упражняване правото на данъчен кредит – реалното осъществяване на доставките от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Противно на твърденията в жалбата, за удостоверяване реалността на фактурираните услуги не са представени никакви доказателства. Наличието на доставка е обективен факт, който подлежи на доказване с всички допустими доказателствени средства. Фактурираните доставки касаят продажба на стоки, а съгласно чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. В случая се касае за родовоопределени вещи, за прехвърлянето на собствеността върху които са приложими общите правила на ЗЗД, според които собствеността върху стоките се прехвърля, когато бъдат предадени (чл.24 ал.2 от Закона за задълженията и договорите). По отношение на фактурираните стоки и за удостоверяване предаването на стоките не са представени нито преки доказателства /напр.приемо-предавателни протоколи/, нито други документи, от които да може да се направи заключение, че стоките са получени от жалбоподателя, респективно, че собствеността върху тях е прехвърлена и е настъпило данъчното събитие. Не са представени договори, оферти, писма и други, които да свидетелстват за наличието на договорни отношения, въз връзка с които да са извършвани доставките, нито документи за транспортирането на стоките. Не е доказана и възможността на доставчиците да извършат процесните доставки, както и счетоводното им отразяване – както при жалбоподателя, така и при доставчиците. Липсват и доказателства за извършено разплащане по фактурите. При този доказателствен дефицит единственият възможен извод е, че не са осъществени реални доставки, следователно не са налице условията за упражняване правото на данъчен кредит по спорните фактури.

Като краен извод, въз основа на събраните доказателства, съдът приема, че изводите на органите по приходите са обосновани, а ревизионният акт е законосъобразен изцяло, което налага жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 431 735 лева съобразно чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № Р-22221019006308-091-001 от 19.06.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 1358/03.09. 2020г. на директора на дирекция „ОДОП“-С..

ОСЪЖДА " [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 431 735 лева (четиристотин трийсет и една хиляди седемстотин трийсет и пет лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: